

חַת־ת לַיּוֹם רַבִּיעִי פְּרָשַׁת מִצְוֹרֵעַ ט' נִיסָן ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֵּשׁ / רַבִּיעִי עִם רַש"י

היום לומדים על צרעת הבית. אם ה' נותן צרעת בבית זו טובה מיוחדת ליהודים. כי היו האמוריים שהחביאו הרבה כסף מתחת לבית שלהם לפני שעזבו את ארץ ישראל. כאשר היהודים נכנסו וכבשו את הבתים האלה, הם יכולים למצוא את המטמונים האלה רק אם ירסו את הבית.

אם אדם רואה כתמים בהים ירוקים או אדומים על הקירות של הבית, הוא צריך להראות אותם לכהן, יתכן שזו צרעת. אבל לפני שהכהן מגיע, האדם צריך קודם כל להוציא מהבית את כל הדברים שעלולים להטמא. מכיון שאם הכהן אומר שהבית אכן טמא, כל הדברים שבתוכו גם הם נטמאים. קודם כל הכהן ממתין שבוע כדי לראות אם הצרעת גדלה או נעלמת. אם מישהו נכנס לבית במהלך ימי ההמתנה, הוא נטמא.

כאשר הכהן חוזר לבדק, אם הכתמים גדלו, יש להוריד את כל החלק שהוא בקיר ולבנות במקומו קיר חדש. אם חוזרת שם צרעת, יש לנתץ את כל הבית.

כאשר הצרעת נעלמת, האדם צריך להביא מספר קרבנות כמו שעושים על צרעת הגוף או צרעת הבגד.

תְּהִלִּים / יוֹם ט' לַחֲדָשׁ פְּרָקִים מ"ט- נ"ד

בתהלים של היום, בפרק נ"ג מדבר אודות החרבן של בית המקדש השני. בסוף הפרק דוד המלך אומר שהוא מקנה שה' ישמר את היהודים: "מי יתן מציון ישועת ישראל".

הפסוק הזה נכתב בתהלים פעמים. פעם ראשונה בפרק י"ד ובפעם השנייה בפרק ה'.

המדרש אומר ששתי הפעמים בהן כתוב "מי יתן" - מקוים שה' יתן את הגאולה תואמות לשני המקומות בתורה בהם כתוב "מי יתן".

במקום אחד בתורה ה' אומר שהוא מקנה של היהודים תהיה יראת שמים ("מי יתן והיה לבבם זה להם ליראה אתי") ובמקום אחר, משה רבנו מקנה שכל היהודים יהיו נביאים ("מי יתן כל עם ה'").

המדרש אומר ששני הדברים המופיעים בפסוקים האלו יתגשמו, כאשר משיח יבוא – וכל היהודים יהיו נביאים ויהיו בדרגה הגבוהה ביותר של יראת שמים.

תניא / לקויטי אמרים פרק מ' (ט' ניסן שנה מעברת)

הדבר העקרי במצוה הוא לקיים אותה בפעל. עם כל זה אנו רוצים שהמצוות שלנו יאירו ויהיו יפות. לשם כך צריך בונה- לחשב עד כמה אוהבים את ה' ומוכנים למסור את הנפש כדי להשאיר תמיד מחברים אליו. הדבר ממלא את המצוות הגשמיות שלנו ברוחניות כדי שיוכלו לעלות קרוב יותר לה'. אפשר לשאול, האם אהבת ה' אינה מצוה בפני עצמה? איך אפשר לומר שהיא רק הכנפים של המצוות? התשובה היא שכל המטרה של אהבת ה' היא כדי לתת לנו חיות לקיים את המצוות האחרות. לכן אהבת ה' היא הכנפים למצוות האחרות, וגורמת להן "לעוף" קרוב לה'. אם כי זו גם מצוה בפני עצמה, היא עדין נקראת "הכנפים" למצוות האחרות כיון שגורמת לנו לקיים אותן בראוי.

היום יום / ט' ניסן

האם אתם עשירים?

לא. אנחנו לא שואלים עד כמה הבית שלכם גדול, או כמה כסף יש לכם.

מהו "עשיר" אצל היהודי? הרבי מלמד אותנו היום ב"היום יום".

העשירות הטובה ביותר, שנמשכת לנצח, היא להיות יהודי ששומר תורה ומצוות וכפיש ילדים ונכדים שגם הם עושים זאת.

אנחנו מנחשים שההורים והסבים והסבתות שלכם עשירים גדולים מאוד!

ספר המצוות / מצות עשה ה'

המצוה היומית, **מצות עשה ה'** היא אותה מצוה שלמדנו אתמול- כל יהודי צריך להתפלל מידי יום.

רמב"ם / הלכות תפלה פרקים ב', ג', ד'

ברמב"ם היום לומדים על חלקים רבים מהתפלה

פרק ב'- למדנו אתמול שבתפלת 18 ישנם שמונה עשרה ברכות ולכן היא נקראת בשם זה. אולם אם נספר את הברכות נמצא שיש 19 ברכות! זאת מכיון שבימי רבן גמליאל היו הרבה אנשים שנשו לגרם ליהודים אחרים להפסיק לשמע בקול החכמים. לכן רבן גמליאל הוסיף ברכה נוספת לתפלה המבקשת מה' לעצור את אותם אנשים.

הרמב"ם גם מונה הרבה הלכות אחרות הקשורות לתפלה כגון הוספת "יעלה ויבא" בראש חדש. הרמב"ם אומר שאנו אומרים יעלה ויבא גם כשראש חדש יוצא בשבת.

פרק ג'- לומדים על הזמנים המתאימים לכל תפלה. אם הפסדנו תפלה בזמן עלינו להתפלל שמונה עשרה (עמידה) פעמיים.

פרק ד'- ישנם חמשה דברים שעלינו לטפל בהם לפני התפלה אחרת, אסור להתפלל.

1. לרחץ (לטול) את ידינו.

2. לִוְדָא שְׁאֲנוּ לְבוּשִׁים בְּצְנִיעוֹת
3. הַמְּקוֹם שֶׁבוּ אָנוּ מִתְּפַלְלִים צָרִיף לְהִיּוֹת רְאוּי לְתַפְּלָה (לֹא חֶדֶר רַחֲצָה, לֹא מְקוֹם אֲשֶׁפָּה אוֹ רֵיחַ לֹא נָעִים וְכְדוּמָה).
4. עָלִינוּ לִוְדָא שֶׁהֲלַכְנוּ לִפְנֵי כֵן לְהִתְפַּנּוֹת (בְּגִלּוֹל שְׁאֲסוּר לְהִתְאַפֵּק וּלְהִתְפַּלֵּל כְּשִׂמְתֵּאֲפָקִים וְכָךְ גַּם לֹא נוֹכַל לְהִתְכַּוֵּן בְּתַפְּלָה).
5. לִוְדָא שְׁיֵשׁ לָנוּ כְּנֻגָה. אֲסוּר לְהִיּוֹת שְׂכוּרִים אוֹ עֲסוּקִים בְּעִנְיָנִים אַחֲרֵים, אֲלֵא לְהִיּוֹת פְּנוּיִים לְתַפְּלָה.

דְּרָכֵי הַחֲסִידוֹת / הַהֲגָדָה שֶׁל הַרְבֵּי

אֶחָד הַסְּפָרִים הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁל הַרְבֵּי הוּא הַהֲגָדָה. בְּהֲגָדָה זֹה הַרְבֵּי מְבִיא טְעָמִים מְדוּעַ סְדָרָה הַהֲגָדָה דְּוָקָא בְּאִפְּן הַזֶּה וְהַסְּפָה לְדַבְּרִים שׁוֹנִים אוֹתָם נוֹהֲגִים לַעֲשׂוֹת בְּלֵיל הַסְּדֵר. כָּל אֵלֶּה מוּבָאִים בְּהֲגָדָה יַחַד עִם הַלְכוֹת וּמְנַהֲגֵי חַב"ד לְסֵדֶר.

אֶחָד הַדַּבְּרִים שֶׁהַרְבֵּי כּוֹתֵב בְּהֲגָדָה הוּא עֲנִין שֶׁהַרְבֵּי הַרְש"ב אָמַר לְבִנּוֹ, הַרְבֵּי הַרִיץ, כְּאֲשֶׁר הוּא עֲדִין הִיָּה יָלֵד: הַרְבֵּי הַרְש"ב אָמַר שֶׁבְּמֵהֶלֶךְ הַסְּדֵר, זֶהוּ זְמַן מִיַּחַד לְבַקֵּשׁ מֵה' עֲנִינִים רוּחָנִיִּים וּבְפֶרֶט לְהִיּוֹת "מְעַנְטֵשׁ".

זֶה כֵּן לְגַבֵּי כָּל הַסְּדֵר וּבְמִיַּחַד בְּזְמַן אֲמִירַת "שְׂפוּף חֲמַתְךָ" כְּאֲשֶׁר פּוֹתְחִים אֶת הַדָּלֶת לְאֵלֶיהוּ הַנְּבִיא.